

Προτεινόμενα Θέματα

Ιστορία – Γ' Λυκείου

2026

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

ΘΕΜΑ Α1

Να δώσετε το περιεχόμενο των ακόλουθων όρων:

- α. Α' Πανελλήνιο Συνέδριο των Ελλήνων της Ρωσίας στο Ταϊγάνιο (1917)
- β. Λαϊκό κόμμα 1910
- γ. «Ηνωμένη Αντιπολίτευση»

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ Α2

Να γράψετε τους αριθμούς της στήλης Α και δίπλα στον καθένα από αυτούς, τα γράμματα της στήλης Β τα οποία προσδιορίζουν τις χρονολογίες που αντιστοιχούν στα γεγονότα της στήλης Α.

Στήλη Α	Στήλη Β
α. Α. Ζαΐμης	1. 1936
β. Οργανικός Νόμος	2. 1875
γ. Σ.Ε.Κ.Ε	3. 1906-1908
δ. Αρχή της δεδηλωμένη	4. 1900
ε. Ι. Μεταξάς	5. 1918

Μονάδες 10

ΘΕΜΑ Β1

- α. Για ποιους λόγους οι επαναστατικές κυβερνήσεις δεν προχώρησαν στην υλοποίηση των αποφάσεών τους για τους πρόσφυγες κατά την διάρκεια της Επανάστασης.
- β. Ποια τα αιτήματα που διατύπωσαν οι Σουλιώτες και οι Ψαριανοί πρόσφυγες στην Γ' Εθνοσυνέλευση (1826-1827)

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ Β2

Ποιες ήταν οι εξελίξεις στην πολιτική και οικονομική κατάσταση της Ελλάδος μετά την υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών (1920) και τις εκλογές του Νοεμβρίου του 1920;

Μονάδες 10

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΜΑ Γ1

Συνδυάζοντας τις ιστορικές σας γνώσεις και τις πληροφορίες από τα κείμενα που σας δίνονται να απαντήσετε ποιοι ήταν οι παράγοντες που άλλαξαν το θετικό και αισιόδοξο κλίμα των δύο πρώτων ετών της λειτουργίας της κρητικής πολιτείας.

Μονάδες 25

Κείμενο Α

Η κρητική πολιτική ήταν ένα ιδιότυπο διεθνές και εσωτερικό καθεστώς όπως το περιέγραψε ο ίδιος ο Ε. Βενιζέλος : « Τήν επί της νήσου επομένως κυριαρχίαν ασκούσε σήμερον (1901) και τέσσαρες Μεγάλες Δυνάμεις. Και είναι μεν αληθές ότι αυτοίς ενέκριναν το κρητικόν Συντάγματος διου η νήσος χαρακτηρίζεται "πολιτεία αυτόνομος". Αλλά η θέσπισις του Συντάγματος δεν κατέστησε την αυτονομίαν πραγματικήν, αφού η πλήρης αυτού εφαρμογή μόνον μετά την λήξιν

της αρμοστείας είναι δυνατή, επηύξησε δε μόνον την αβεβαιότητα περί της υφιστάμενης πολιτικής της νήσου καταστάσεως».

*Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών και μελετών Ε.Κ. Βενιζέλος, ΑΘΗΝΑ,
Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων σελ 28-29, 2010*

Κείμενο Β

Ο γενικός πρόξενος της Αγγλίας Εσμέ Χάουαρντ παρουσίαζε τον ύπατο αρμοστή Γεώργιο απρόθυμο να συνεργαστεί με την κυβέρνηση: «Δεν απέκρυπτε την αντιπάθειά του για το συνταγματικό πολίτευμα.[...] Θεωρούσε άχρηστες τις κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις, ότι, όντας ναυτικός, δεν αντιλαμβανόταν τίποτε άλλο από την αυστηρή πειθαρχία και ότι είχε σκοπό να κυβερνήσει την Κρήτη σαν πολεμικό πλοίο,[...], ό,τι κι αν είχαν κατά νουν οι Δυνάμεις για το σύνταγμα (κρητικής πολιτείας) με το οποίο είχαν προικοδοτήσει το νησί».

*Λιλή Μακράκη, Ελευθέριος Βενιζέλος 1864-1910: Η διάπλαση ενός εθνικού ηγέτη, 2η έκδοση.
Αθήνα: Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης 2001, σ. 394.*

Κείμενο Γ

Τα αίτια της σύγκρουσης του Βενιζέλου με τον πρίγκιπα Γεώργιο ήταν ασφαλώς η παλιά και βασανιστική ανησυχία του για οτιδήποτε είχε σχέση με την τύχη της Κρήτης. [...] Η άγνοια του περιεχομένου των διαπραγματεύσεων και των διαβημάτων του πρίγκιπα (Γεώργιου), ο οποίος δεν θεωρούσε αναγκαία τη σχετική πληροφόρηση των συμβούλων του, ασφαλώς όξυνε το κλίμα δυσπιστίας και καχυποψίας των σχέσεων του με τον Ε. Βενιζέλο.

Λιλή Μακράκη, Ελευθέριος Βενιζέλος 1864-1910 Μ.Ι.Ε.Τ (ΣΕΛ 398)

ΘΕΜΑ Δ1

- α.** Με βάση τις ιστορικές σας γνώσεις και τις πληροφορίες των κειμένων να περιγράψετε τις πολιτικές και τις στρατιωτικές εξελίξεις που οδήγησαν στην καταστροφή της Μικράς Ασίας το 1922.
- β.** Ποια ήταν τα προσφυγικά ρεύματα πριν και μετά τον Αύγουστο του 1922 που έφτασαν στην Ελλάδα μέχρι και το 1925;

Μονάδες 25

Κείμενο Α

Οι εξελίξεις αυτές (δηλαδή των εκλογών του 1920) δεν μπορούσαν να είναι ούτε άμεσα ορατές ούτε εγγυημένες για τις Δυτικοευρωπαϊκές δυνάμεις. [...] Το νέο καθεστώς αντιπροσώπευε για την Αντάντ (Entente), στη χειρότερη περίπτωση, κάποια πιθανή μελλοντική απειλή και, στην μεγαλύτερη, έναν παράγοντα αστάθμητο. Οι πρώτες αντιδράσεις της κοινής γνώμης στην Αγγλία και ιδιαίτερα στην Γαλλία, όπου το όνομα του Κωνσταντίνου εξακολουθούσε να είναι σχεδόν εξίσου μισητό με αυτό του Γερμανικού Κάιζερ, ενίσχυσαν τη στάση εχθρικής αναμονής που υιοθέτησαν συνολικά οι Συμμαχικές κυβερνήσεις απέναντι στην Ελλάδα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ Ι.Ε.Ε τόμος ΙΕ' σελ 150

Κείμενο Β

« Ήταν σημαντικό ότι το έθνος (τουρκικό) σύσσωμο σήκωσε τα όπλα ενάντια σε εκείνους που, όποιοι και αν ήταν, ήταν έτοιμοι να απειλήσουν την ίδια την υπόστασης της Τουρκίας και την ανεξαρτησία της χώρας. [...] Από την αρχή μπορούσα να δω καθαρά το τελικό αποτέλεσμα (δηλαδή την ήττα του 1922 του ελληνικού στρατού). Αλλά δεν θα αποκαλύπταμε ποτέ τις ιδέες μας. Και αν το είχαμε κάνει, θα είχαμε θεωρηθεί ονειροπόλοι και εκτός πραγματικότητας.[...]

*Απόσπασμα από ομιλία του Κεμάλ το 1927 για το Μάιο του 1919 και τα γεγονότα του ελληνοτουρκικού πολέμου μέχρι την αρχή της τουρκικής δημοκρατίας
Aleandze Jevakhoff, Κεμάλ Ατατούρκ*

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

ΘΕΜΑ Α1

α. Ο ξεριζωμός των Ελλήνων της Μικράς Ασίας ευαισθητοποίησε τους Έλληνες της Ρωσίας, οι οποίοι ήδη από το Α' Πανελλήνιο Συνέδριο, τον Ιούλιο του 1917 στο Ταϊγάνιο αποφάσισαν την εκλογή Κεντρικού Συμβουλίου για τη δημιουργία ανεξάρτητου Ποντιακού Κράτους, με προσωρινή έδρα την πόλη Ροστόβ.

Σχολικό βιβλίο σελίδα 249

β. Στα μέσα του 1910 οι Κοινωνιολόγοι ίδρυσαν το Λαϊκό Κόμμα, με αρχηγό τον Αλέξανδρο Παπαναστασίου. Βασικές προγραμματικές δηλώσεις του ήταν η αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος και η επιβολή αρχών κοινωνικής δικαιοσύνης. Στις δεύτερες εκλογές του 1910 εξελέγησαν 7 υποψήφιοι του κόμματος, οι οποίοι παρείχαν κριτική υποστήριξη στους Φιλελευθέρους.

Σχολικό βιβλίο σελίδα 93

γ. Μετά την κρίση του 1901, τα πολιτικά πράγματα στην Κρήτη οδηγήθηκαν σε πλήρες αδιέξοδο και όλες οι προσπάθειες συνδιαλλαγής των αντίπαλων πολιτικών μερίδων ναυάγησαν. Γύρω από τον Βενιζέλο συνασπίστηκαν όσοι ήταν δυσαρεστημένοι από την αυταρχική πολιτική του Πρίγκιπα και σχηματίστηκε μια ισχυρότατη «Ηνωμένη Αντιπολίτευσις». Έμπιστοι συνεργάτες του Βενιζέλου ήταν ο Κ. Φούμης και ο Κ. Μάνος. Οι τρεις αυτοί αποτέλεσαν μια τριανδρία, που δεν δίστασε να προχωρήσει σε δυναμική αναμέτρηση με τον Πρίγκιπα.

Σχολικό βιβλίο σελίδα 210

ΘΕΜΑ Α2

α-3, β-4, γ-5, δ-2, ε-1

ΘΕΜΑ Β1

α. Το προσφυγικό ζήτημα στη διάρκεια της Επανάστασης του 1821 δεν αντιμετωπίστηκε μεθοδικά εκ μέρους της πολιτικής ηγεσίας των Ελλήνων. Όπου έγιναν προσπάθειες για την περίθαλψη και την ενσωμάτωση των προσφύγων, αυτές στηρίχθηκαν στον αυθορμητισμό και τη συμπαράσταση των κατά τόπους ελληνικών κοινοτήτων ή σε εντελώς προσωρινά μέτρα των κυβερνήσεων. Αιτήματα προσφύγων τέθηκαν, αλλά όχι προσφυγικό ζήτημα συνολικά. Μόνο στην Γ' Εθνική Συνέλευση το προσφυγικό προβλήθηκε εντονότερα από τις διάφορες προσφυγικές ομάδες, που ζήτησαν την εκπροσώπησή τους στη συνέλευση, για να προωθήσουν το αίτημα παροχής χώρου για μόνιμη εγκατάσταση στην ελεύθερη Ελλάδα. Το ψήφισμα της 5^{ης} Μαΐου 1827, με το οποίο καλούνταν όλοι οι ορθόδοξοι «όσων οι πόλεις καταστράφηκαν, να προσέλθουν εις την Βουλήν να ζητήσουν τόπου και να εγείρουν νέας πόλεις», έδειχνε την τάση να επικρατήσει μια ευρύτερη αντίληψη για το προσφυγικό. Ωστόσο, οι επαναστατικές κυβερνήσεις δεν προχώρησαν στην υλοποίηση των αποφάσεων τους και δεν οργάνωσαν συνοικισμούς προσφύγων. Οι δυσμενέστατες συνθήκες κατά την Επανάσταση αλλά και οι κατά τόπους αντιδράσεις εμπόδισαν την εφαρμογή των μέτρων για την επίλυση του προβλήματος.

Σχολικό βιβλίο σελίδα 122

β. Από τους Ηπειρώτες πρόσφυγες, πρώτοι οι Σουλιώτες πέτυχαν να εκπροσωπηθούν στην Γ' Εθνοσυνέλευση (1826-1827), όπου έθεσαν ως βασικό θέμα την παραχώρηση τόπου για μόνιμη εγκατάσταση (Μετά το Ζαπάντι όπου υπήρξαν οργανωμένες αντιδράσεις των ντόπιων και ματαίωσαν τη σχεδιαζόμενη παραχώρηση γης σε αυτούς). Στην Γ' Εθνοσυνέλευση οι ψαριανοί ζήτησαν με καθυστέρηση να καθοριστεί ο τόπος για τον προσφυγικό συνοικισμού

τους. Έχοντας εξασφαλίσει όμως στην πράξη χώρο εγκατάστασης στο νησί της Αίγινας δεν πιέζονταν, όπως οι άλλοι πρόσφυγες.

Σχολικό βιβλίο σελίδα 120-121

ΘΕΜΑ Β2

Η Συνθήκη των Σεβρών 10 Αυγούστου 1920 αποτέλεσε τη μεγαλύτερη διπλωματική επιτυχία της Ελλάδας και δικαίωσε την τολμηρή πολιτική του Βενιζέλου. Η μικρή Ελλάδα των παραμονών των Βαλκανικών Πολέμων γίνεται με την υπογραφή της Συνθήκης « η Ελλάδα των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών». Το όραμα της Μεγάλης Ιδέας φαίνεται να γίνεται απτή πραγματικότητα. Το Νοέμβριο του 1920 οι φιλελεύθεροι προκήρυξαν εκλογές για αναθεωρητική εθνοσυνέλευση, με στόχο να νομιμοποιήσουν τις μέχρι τότε ενέργειες τους και να περιορίσουν τις αρμοδιότητες του βασιλιά. Η συνασπισμένη αντιπολίτευση (Ηνωμένη αντιπολίτευση) όμως, απροσδόκητα κέρδισε τις εκλογές. Ο Βενιζέλος έφυγε στο εξωτερικό. Η νέα κυβέρνηση έκανε δημοψήφισμα για την επιστροφή του Κωνσταντίνου, στο οποίο η ετυμηγορία ήταν υπέρ του βασιλιά. (Βλέπε και σελ 144 για συνθήκη Σεβρών και Εκλογές Νοεμβρίου 1920 από το σχολικό). Σε σχέση με την οικονομία το Νοέμβριο του 1920 η φιλοσυμμαχική κυβέρνηση Βενιζέλου έχασε τις εκλογές την εξουσία ανέλαβαν το φιλοβασιλικά κόμματα που έσπευσαν να επαναφέρουν τον ανεπιθύμητο στους Συμμάχους βασιλιά Κωνσταντίνο. Οι Σύμμαχοι, σε αντίποινα, έσπευσαν να αποσύρουν την κάλυψη του χαρτονομίσματος και έτσι, ένα σημαντικό τμήμα της νομισματικής κυκλοφορίας βρέθηκε χωρίς αντίκρισμα.

Σχολικό βιβλίο σελίδες 96, 144

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΜΑ Γ1

Από Σχολικό βιβλίο σελίδα 208-209 και Κείμενα Α, Β και Γ:

Το θετικό και αισιόδοξο κλίμα των δύο πρώτων ετών της λειτουργίας του νέου καθεστώτος άρχισαν να σκιάζουν απειλητικά σύννεφα, τα οποία επρόκειτο να δημιουργήσουν λίγο αργότερα σοβαρή εσωτερική κρίση. Το Σύνταγμα της Κρητικής Πολιτείας ήταν υπερβολικά συντηρητικό και παραχωρούσε στον «Ηγεμόνα», όπως ονομάστηκε ο Ύπατος Αρμοστής Γεώργιος, υπερεξουσίες, που εύκολα μπορούσαν να τον οδηγήσουν σε δεσποτική συμπεριφορά. Με βάση το Β κείμενο η Λ. Μακράκη παραθέτει την άποψη του Ε. Χάουαρντ γενικού πρόξενου της Αγγλίας τότε στην Κρήτη όπου εμφανίζεται ο «Ηγεμών» να είναι ένας ηγέτης με αυταρχική και συντηρητική ιδεολογία και ιδιοσυγκρασία, χωρίς καμία διάθεση να συνεργαστεί με την κυβέρνησή του. Δήλωνε μάλιστα στον Άγγλο πρόξενο ότι αποστρεφόταν το συνταγματικό πολίτευμα και τον κοινοβουλευτισμό γενικότερα, όντας ο ίδιος δε ναυτικός (Ναύαρχος σε τρεις στόλους) καπετάνιος γνωρίζει μόνο την αυστηρή πειθαρχία. Την δε Κρήτη θα την κυβερνούσε σαν να ήταν πολεμικό πλοίο, αδιαφορώντας για το σύνταγμα της Κρητικής Πολιτείας που είχε εγκριθεί από τις προσπάτιδες Δυνάμεις (βλ. Συμβούλιο Πρέσβων σε Ρώμη) και είχε τεθεί σε εφαρμογή. Επιπλέον υπήρχε ασάφεια στον ακριβή καθορισμό των αρμοδιοτήτων κάτι που δημιουργούσε τριβές και προσωπικές αντιπαραθέσεις στο έργο της διοίκησης. Οι τοπικοί παράγοντες της Κρήτης που πολέμησαν για την ελευθερία του νησιού και στήριξαν με ενθουσιασμό τον πρίγκιπα, έβλεπαν τώρα με δυσφορία και πικρία να παραγκωνίζονται και διορίζονται σε καίριες θέσεις Αθηναίοι σύμβουλοι του Γεωργίου, που αγνοούσαν τα κρητικά πράγματα και την ψυχολογία των Κρητών. Αλλά το πιο σημαντικό ήταν η διαχείριση του Εθνικού ζητήματος της Ένωσης της Κρήτης με την Ελλάδα. Στο ουσιαστικό αυτό ζήτημα παρατηρήθηκε εξαρχώς διάσταση απόψεων μεταξύ του Ηγεμόνα Γεωργίου και του Ε. Βενιζέλου, καθώς, και με βάση το Γ κείμενο, η τύχη της Κρήτης και η ευνοϊκή διευθέτηση του Κρητικού ζητήματος απασχολούσε εύλογα το Κρητικό πολιτικό. Ο Γεώργιος πίστευε ότι η λύση του εθνικού ζητήματος θα ωριμάζε με συνεχείς παραστάσεις και υπομνήματα προς τις Μεγάλες Δυνάμεις, ενώ ο Βενιζέλος βλέποντας τα πράγματα πρακτικότερα και ρεαλιστικότερα, θεωρούσε ότι η λύση

έπρεπε να είναι σταδιακή, με βαθμιαίες κατακτήσεις οι οποίες θα οδηγούσαν στην σταδιακή αποδέσμευση από την κηδεμονία των Μεγάλων Δυνάμεων. Ως πρώτη μάλιστα κατάκτηση θεωρούσε ο ίδιος την απομάκρυνση των ξένων στρατευμάτων από τις κρητικές πόλεις και την αντικατάστασή τους από ντόπια πολιτοφυλακή (είδος κρητικού στρατού) με Έλληνες αξιωματικούς. Με βάση το κείμενο Α, το 1901, καθώς η πρώτη θητεία του Υπάτου Αρμοστή έφτανε προς στο τέλος της, ο Βενιζέλος επισήμαινε τον κυρίαρχο ρόλο των Προστάτιδων Δυνάμεων στα πολιτικά πράγματα του νησιού. Το νησί τυπικά ήταν αυτόνομο, αλλά αυτή η αυτονομία ήταν τυπική και όχι ουσιαστική, κάτω από την προστασία των Μεγάλων Δυνάμεων και την παρουσία ακόμη του Υπάτου Αρμοστή ως εντολοδόχου των Δυνάμεων στην Κρήτη. Έτσι, ως προϋπόθεση για την κατάκτηση της πλήρους αυτονομίας ήταν η κατάργηση του ίδιου του καθεστώτος της Αρμοστείας και η εφαρμογή του Συντάγματος της Κρητικής πολιτείας, που θα έφερνε την έφευγε ακόμη πιο κοντά στην ένωση με την Ελλάδα κάτι που ήταν και ο βασικός στόχος. Όλα αυτά, ο Βενιζέλος, τα εξέθεσε στον Πρίγκιπα Γεώργιο. Ο τελευταίος όμως, δεν αντιλήφθηκε την ίδια την ουσία αυτών των προτάσεων του Βενιζέλου με αποτέλεσμα η διάσταση των απόψεων Βενιζέλου και Πρίγκιπα να λάβει και τη μορφή προσωπικής αντιπαράθεσης. Αυτό επιβεβαιώνεται και στο κείμενο Γ, όπου η Λ. Μακράκη αναφέρει ότι ο Γεώργιος, εκφραστής της αντίληψης ότι μόνο η Δυναστεία είναι αρμόδια για την εξωτερική πολιτική, άφησε έξω από τις διαπραγματεύσεις με τις Μεγάλες Δυνάμεις τους συμβούλους τους στην Κρήτη (Βλ. Ε. Βενιζέλο), χωρίς να τους ενημερώνει για την πορεία των διπλωματικών επαφών του. Το γεγονός αυτό, ότι δηλαδή δεν συμεριζόταν τις θέσεις των τοπικών παραγόντων και ειδικότερα τις προτάσεις του Βενιζέλου σε σχέση με το ζήτημα της ένωσης με την Ελλάδα, οδήγησε σε ένα κλίμα δυσπιστίας και καχυποψίας μεταξύ Βενιζέλου και Πρίγκιπα. Έτσι, ο Βενιζέλος αντιδρά και θα καταστήσει σαφές ότι δεν αναγνωρίζει στον Πρίγκιπα το δικαίωμα να διαχειρίζεται προσωπικά το εθνικό ζήτημα της Κρήτης: «Ως ένας εκ των τριακοσίων χιλιάδων Κρητών, δεν σας εκχωρώ το δικαίωμα μου, ώστε μόνος εσείς να ρυθμίζετε αυτοβούλως την εθνικήν πολιτικήν του τόπου μου». Η κρίση βαθαίνει ακόμα περισσότερο, καθώς, σύμβουλοι του Γεωργίου διοχέτευαν χαλκευμένα και συκοφαντικά κείμενα στις αθηναϊκές εφημερίδες εναντίον του Βενιζέλου, γεγονός που δημιούργησε βαρύ κλίμα διχασμού. Τελικά η κρίση αυτή κορυφώθηκε στις 18 Μαρτίου του 1901, όταν ο Γεώργιος απέλυσε τον Βενιζέλο από το αξίωμα του υπουργού.

ΘΕΜΑ Δ1

α. Από Σχολικό βιβλίο σελίδα 144 και κείμενα Α και Β:

Τον Νοέμβριο του 1920 το κόμμα του φιλελευθέρου ηττήθηκε στις εκλογές και ο βασιλιάς Κωνσταντίνος επέστρεψε στην Ελλάδα. Αυτό έδωσε την αφορμή στους Συμμάχους της Αντάντ να εκφράσουν καθαρότερα την αλλαγή της στάσης τους απέναντι στην Ελλάδα. Ειδικότερα, σύμφωνα και με το Κείμενο Α που αποτελεί απόσπασμα από την Ι.Ε.Ε για τις δυνάμεις της Αντάντ, η επάνοδος του βασιλιά Κωνσταντίνου αποτελούσε, στη χειρότερη περίπτωση, έναν πιθανό μελλοντικό κίνδυνο και στην μεγαλύτερη, ένα παράγοντα απρόβλεπτο. Παράλληλα, η έντονα αρνητική στάση της αγγλικής και γαλλικής κοινής γνώμης ενάντια του Βασιλέως Κωνσταντίνου που ταυτιζόταν με τον Γερμανό Κάιζερ οδήγησε τις κυβερνήσεις των Συμμάχων στην υιοθέτηση μιας «εχθρικής αναμονής» απέναντι στην Ελλάδα. Συγχρόνως, το Εθνικό κίνημα των Τούρκων με επικεφαλής τον Μουσταφά Κεμάλ γινόταν διαρκώς ισχυρότερο τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό της Τουρκίας. Αυτό επιβεβαιώνεται και από το Κείμενο Β από τον ίδιο τον Κεμάλ Ατατούρκ σε μια ομιλία του το 1927 όπου υποστήριξε ότι ολόκληρο το τουρκικό έθνος αντιστάθηκε δυναμικά σε όσους απειλούσαν την εδαφική ακεραιότητα και ανεξαρτησία της χώρας του. Δήλωνε επίσης σίγουρος για τη νίκη, ένα θέμα το οποίο όμως δεν αποκάλυπτε. Ο Μικρασιατικός πόλεμος

ΜΕΘΟΔΙΚΟ

έληξε τον Αύγουστο του 1922 με ήττα και αποχώρηση του ελληνικού στρατού. Χιλιάδες πρόσφυγες ακολουθώντας το στρατό, άρχισαν να φτάνουν στην Ελλάδα.

β. Από Σχολικό βιβλίο σελίδα 144-146 και κείμενα Α και Β:

Ήδη, πριν από τον Αύγουστο του 1922 ελληνικοί πληθυσμοί της Μικράς Ασίας (Πόντου, Κιλικίας, Καππαδοκίας) είχαν εγκαταλείψει τα σπίτια τους και είχαν καταφύγει στη Σμύρνη ή την Ελλάδα. Μετά την καταστροφή της Σμύρνης το 1922 σειρά είχαν τα Βουρλά, το Αϊβαλί και τα Μοσχονήσια. Διώξεις σημειώθηκαν και στη βορειοδυτική Μικρά Ασία. Αιχμάλωτοι στρατιώτες και ντόπιοι άνδρες 18-45 ετών συγκεντρώθηκαν σε στρατόπεδα και σχημάτισαν πορείες αιχμαλώτων και ομήρων προς το εσωτερικό της Μικράς Ασίας. Πολλοί πέθαναν από κακουχίες και αστία. Στους κατοίκους της Ανατολικής Θράκης δόθηκε προθεσμία ενός μήνα για να εκκενώσουν την περιοχή. Με αυτόν τον τρόπο είχαν την δυνατότητα να πάρουν μαζί τους όσα μπορούσαν να μεταφέρουν από την κινητή περιουσία τους. Οι Έλληνες της χερσονήσου της Καλλίπολης έφυγαν αργότερα. Συνολικά το φθινόπωρο του 1922 έφθασαν στην Ελλάδα περίπου 900.000 πρόσφυγες (ανάμεσά τους και 50.000 Αρμένιοι). Περίπου 200.000 Έλληνες παρέμεναν στην Καππαδοκία και γενικότερα στην κεντρική και νότια Μικρά Ασία. Αυτοί μεταφέρθηκαν στην Ελλάδα το 1924- και το 1925 με φροντίδα της Μικτής Επιτροπής Ανταλλαγής. Ένα δε τμήμα των Ελλήνων του Πόντου μετέφυγε στη Ρωσία.

Υπολογισμός Μορίων Πανελλαδικών 2026

Χρησιμοποιήστε την Εφαρμογή για να **υπολογίσετε Μόρια** για κάθε Πανεπιστημιακό Τμήμα / Σχολή!

Υπολογίστε Μόρια, δείτε τα **Τμήματα Επιτυχίας** (με τις περσινές βάσεις), τις **Ελάχιστες Βάσεις Εισαγωγής** για κάθε Ειδικό Μάθημα και για κάθε Πανεπιστημιακό Τμήμα

μέσα από την **ιστοσελίδα του ΜΕΘΟΔΙΚΟΥ** ή την **Android Εφαρμογή: mobile app**